

enhver, at der har været tale om en overordentlig kammeratlig aftale mellem regeringen og Københavns Kommune. Man har forsøgt at overføre ekstra statslige midler til Københavns Kommune under dække af ejendoms køb. Det burde for alle i Folketinget være helt uacceptabelt, at regeringen skjuler sagens kendsgerninger og reelt giver Københavns Kommune penge under bordet.

Vi er i Venstre medforlagsstillere til et beslutningsforslag, hvor man trækker aktstykke 194 tilbage, således at vi kan få opklaret de faktiske omstændigheder i sagen, som endnu ikke er belyst.

Det er trist at måtte konstatere, at regeringen og finansministeren ikke giver Folketinget korrekt og nødvendig information, men regeringen mener åbenbart, at retten sidder i antallet af pladser i Folketingssalen. Kammerateri går til syneladende forud for almindelig politisk hæderlighed; det er efter Venstres mening en optræden uden politisk moral.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti har hverken lod eller del i den aftale, regeringen indgik med kommunerne i 1994, og det er efter den konservative gruppes opfattelse overordentlig kritisabelt, at regeringen har indgået en aftale om overtagelse af ejendomme, hvor vilkårene udelukkende bygger på ejendomsvurderinger uden nogen hensyntagen til den reelle handelsværdi.

Problemet er nu, at staten skal overtage ejendomme til en pris, der ligger væsentligt over den reelle handelsværdi. Det er uacceptabelt, og det er udtryk for, at regeringen ikke har ført forhandlingerne på en tilstrækkelig kompetent måde. Det får den konsekvens, at staten kommer til at lide tab.

Når Det Konservative Folkeparti ikke støtter kravet om, at aktstykke 194 skal trækkes tilbage, sådan som der lægges op til i de to beslutningsforslag, skyldes det udelukkende de perspektiver og de konsekvenser, det vil få, hvis Folketinget blokerer denne sag. Situationen er nu nemlig den, at regeringen har indgået en aftale på statens vegne. Det er en hovedløs og dårlig aftale, men aftaler forpligter.

Afvises aktstykket, vil Københavns Kommune kunne gøre erstatningskrav gældende og det vel at mærke med præcis de økonomiske konsekvenser for staten, som indgår i aktstykket. Det er den klare vurdering, Kammeradvokaten er kommet til. Det statslige tab vil altså under alle

omstændigheder blive en kendsgerning, simpelt hen fordi regeringen har indgået en meget ringe aftale.

På konservativ foranledning blev der i Finansudvalget rejst krav om, at vi fik en redegørelse fra Kammeradvokaten. Det har vi fået. Regeringen har taget Kammeradvokatens vurdering til sig: Landbrugsarealerne i Brøndby er taget ud. Derved er den samlede aftale ændret markant.

Når man i øvrigt studerer Kammeradvokatens redegørelse, står der ikke megen tvivl tilbage vedrørende placeringen af det økonomiske ansvar og dermed forpligtelsen til at overtage de i aktstykke 194 nævnte ejendomme.

Spørgsmålet er herefter alene, om Folketinget skal fremprovokere en retssag mellem staten og en anden aftalepart i en situation, hvor statens egen advokat vurderer, at sagen vil blive tabt og det med fynd og klem. I Det Konservative Folkeparti ynder vi ikke retssager for retssagernes egen skyld. Og vi ser ikke noget formål med at trække tingene i langdrag.

Når det er sagt, skal det også siges, så det ikke kan misforstås: Vi forlanger fra De Konservative side, at staten sikrer sig mod lignende situationer i fremtiden. Der må fastsættes forhandlingsrammer, som indebærer, at der i forbindelse med statslige ejendomshandler tages hensyn både til vurderingsbeløbet og til den reelle handelsværdi. Og vi forudsætter, at de overtagne ejendomme som en selvfølge afhændes hurtigst muligt, så staten kan få nogle af pengene hjem igen. Ikke mindst det sidste er temmelig væsentligt.

Bliver et af de to beslutningsforslag vedtaget, fjernes statens muligheder for at realisere et salgsprovenu. Samtidig lægger begge forslag op til, at Københavns Kommune skal kompenseres ved eventuelt et kontant tilskud. Det er vi i Det Konservative Folkeparti imod, og det vil i øvrigt påføre staten en større udgift end den, der følger af aktstykket, netop fordi der ikke bliver noget salgsprovenu.

Hele denne sag har sat et stærkt og yderst tiltrængt fokus på hele vurderingssystemet. Det trænger til at blive gået efter i sømmene. Vi har igennem denne sag set ekstremt store forskelle på den offentlige vurdering og den reelle handelsværdi. Det er ganske enkelt uacceptabelt, og det bør Folketinget tage fat på, så vi kan få nogle ordentlige ordninger, hvor der er en større sammenhæng mellem handelsværdien og den offentlige vurdering.